

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 481/2014-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. augusta 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., ktorými namieta porušenie svojich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 NcC/38/2013 z 27. februára 2013 (Rvp 23519/2013), sp. zn. 4 NcC/641/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23521/2013), sp. zn. 4 NcC/25/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23522/2013), sp. zn. 17 NcC/22/2013 zo 16. januára 2013 (Rvp 23523/2013), sp. zn. 17 NcC/24/2013 zo 16. januára 2013 (Rvp 23524/2013), sp. zn. 17 NcC/650/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23525/2013), sp. zn. 17 NcC/23/2013 z 29. januára 2013 (Rvp 23526/2013), sp. zn. 6 NcC/16/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23527/2013), sp. zn. 4 NcC/19/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23528/2013), sp. zn. 6 NcC/415/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23529/2013), sp. zn. 6 NcC/433/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23532/2013), sp. zn. 17 NcC/641/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23533/2013) a sp. zn. 4 NcC/24/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23534/2013), sp. zn. 4 NcC/643/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23535/2013), sp. zn. 6 NcC/11/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23536/2013), sp. zn. 4 NcC/644/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23537/2013), sp. zn.

17 NcC/21/2013 z 29. januára 2013 (Rvp 23538/2013), sp. zn. 6 NcC/427/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23540/2013), sp. zn. 4 NcC/634/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23541/2013), sp. zn. 4 NcC/20/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23542/2013), sp. zn. 4 NcC/22/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23543/2013), sp. zn. 4 NcC/27/2013 z 24. januára 2013 (Rvp 23544/2013), sp. zn. 4 NcC/646/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23545/2013), sp. zn. 17 NcC/631/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23546/2013), sp. zn. 6 NcC/411/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23550/2013), sp. zn. 17 NcC/19/2013 z 29. januára 2013 (Rvp 23551/2013), sp. zn. 17 NcC/627/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23552/2013), sp. zn. 6 NcC/426/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23553/2013), sp. zn. 6 NcC/13/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23554/2013), sp. zn. 6 NcC/419/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23555/2013), sp. zn. 4 NcC/630/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23556/2013), sp. zn. 4 NcC/21/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23557/2013), sp. zn. 6 NcC/408/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23558/2013), sp. zn. 17 NcC/612/2012 zo 6. januára 2012 (Rvp 23559/2013), sp. zn. 19 NcC/650/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23560/2013), sp. zn. 19 NcC/599/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23561/2013), sp. zn. 17 NcC/608/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23562/2013), sp. zn. 19 NcC/603/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23563/2013), sp. zn. 4 NcC/659/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23564/2013), sp. zn. 19 NcC/598/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23565/2013), sp. zn. 4 NcC/660/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23566/2013), sp. zn. 19 NcC/649/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23567/2013), sp. zn. 19 NcC/600/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23568/2013), sp. zn. 4 NcC/632/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23569/2013), sp. zn. 19 NcC/12/2013 z 24. januára 2013 (Rvp 23570/2013), sp. zn. 19 NcC/637/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23571/2013), sp. zn. 17 NcC/18/2013 z 29. januára 2013 (Rvp 23572/2013), sp. zn. 19 NcC/16/2013 z 25. januára 2013 (Rvp 23573/2013), sp. zn. 19 NcC/620/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23574/2013), sp. zn. 19 NcC/627/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23575/2013), sp. zn. 19 NcC/638/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23576/2013), sp. zn. 19 NcC/13/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23577/2013), sp. zn. 6 NcC/70/2013 z 3. apríla 2013 (Rvp 23578/2013) a sp. zn. 17 NcC/620/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23579/2013) a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami Rvp 23519/2013, Rvp 23521/2013, Rvp 23522/2013, Rvp 23523/2013, Rvp 23524/2013, Rvp 23525/2013, Rvp 23526/2013, Rvp 23527/2013, Rvp 23528/2013, Rvp 23529/2013, Rvp 23532/2013, Rvp 23533/2013, Rvp 23534/2013, Rvp 23535/2013, Rvp 23536/2013, Rvp 23537/2013, Rvp 23538/2013, Rvp 23540/2013, Rvp 23541/2013, Rvp 23542/2013, Rvp 23543/2013, Rvp 23544/2013, Rvp 23545/2013, Rvp 23546/2013, Rvp 23550/2013, Rvp 23551/2013, Rvp 23552/2013, Rvp 23553/2013, Rvp 23554/2013, Rvp 23555/2013, Rvp 23556/2013, Rvp 23557/2013, Rvp 23558/2013, Rvp 23559/2013, Rvp 23560/2013, Rvp 23561/2013, Rvp 23562/2013, Rvp 23563/2013, Rvp 23564/2013, Rvp 23565/2013, Rvp 23566/2013, Rvp 23567/2013, Rvp 23568/2013, Rvp 23569/2013, Rvp 23570/2013, Rvp 23571/2013, Rvp 23572/2013, Rvp 23573/2013, Rvp 23574/2013, Rvp 23575/2013, Rvp 23576/2013, Rvp 23577/2013, Rvp 23578/2013 a sp. zn. Rvp 23579/2013 spája na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 481/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., odmieta pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 19. decembra 2013, doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 19 NcC/38/2013 z 27. februára 2013 (Rvp 23519/2013), sp. zn. 4 NcC/641/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23521/2013), sp. zn. 4 NcC/25/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23522/2013), sp. zn. 17 NcC/22/2013 zo 16. januára 2013 (Rvp 23523/2013), sp. zn. 17 NcC/24/2013 zo 16. januára 2013

(Rvp 23524/2013), sp. zn. 17 NcC/650/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23525/2013), sp. zn. 17 NcC/23/2013 z 29. januára 2013 (Rvp 23526/2013), sp. zn. 6 NcC/16/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23527/2013), sp. zn. 4 NcC/19/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23528/2013), sp. zn. 6 NcC/415/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23529/2013), sp. zn. 6 NcC/433/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23532/2013), sp. zn. 17 NcC/641/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23533/2013) a sp. zn. 4 NcC/24/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23534/2013), sp. zn. 4 NcC/643/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23535/2013), sp. zn. 6 NcC/11/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23536/2013), sp. zn. 4 NcC/644/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23537/2013), sp. zn. 17 NcC/21/2013 z 29. januára 2013 (Rvp 23538/2013), sp. zn. 6 NcC/427/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23540/2013), sp. zn. 4 NcC/634/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23541/2013), sp. zn. 4 NcC/20/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23542/2013), sp. zn. 4 NcC/22/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23543/2013), sp. zn. 4 NcC/27/2013 z 24. januára 2013 (Rvp 23544/2013), sp. zn. 4 NcC/646/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23545/2013), sp. zn. 17 NcC/631/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23546/2013), sp. zn. 6 NcC/411/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23550/2013), sp. zn. 17 NcC/19/2013 z 29. januára 2013 (Rvp 23551/2013), sp. zn. 17 NcC/627/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23552/2013), sp. zn. 6 NcC/426/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23553/2013), sp. zn. 6 NcC/13/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23554/2013), sp. zn. 6 NcC/419/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23555/2013), sp. zn. 4 NcC/630/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23556/2013), sp. zn. 4 NcC/21/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23557/2013), sp. zn. 6 NcC/408/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23558/2013), sp. zn. 17 NcC/612/2012 zo 6. januára 2012 (Rvp 23559/2013), sp. zn. 19 NcC/650/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23560/2013), sp. zn. 19 NcC/599/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23561/2013), sp. zn. 17 NcC/608/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23562/2013), sp. zn. 19 NcC/603/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23563/2013), sp. zn. 4 NcC/659/2012 z 2. novembra 2012 (Rvp 23564/2013), sp. zn. 19 NcC/598/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23565/2013), sp. zn. 4 NcC/660/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23566/2013), sp. zn. 19 NcC/649/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23567/2013), sp. zn. 19 NcC/600/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23568/2013), sp. zn. 4 NcC/632/2012 z 30. októbra 2012 (Rvp 23569/2013), sp. zn. 19 NcC/12/2013 z 24. januára 2013 (Rvp 23570/2013), sp. zn. 19 NcC/637/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23571/2013), sp. zn. 17 NcC/18/2013 z 29. januára 2013

(Rvp 23572/2013), sp. zn. 19 NcC/16/2013 z 25. januára 2013 (Rvp 23573/2013), sp. zn. 19 NcC/620/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23574/2013), sp. zn. 19 NcC/627/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23575/2013), sp. zn. 19 NcC/638/2012 z 5. novembra 2012 (Rvp 23576/2013), sp. zn. 19 NcC/13/2013 z 21. januára 2013 (Rvp 23577/2013), sp. zn. 6 NcC/70/2013 z 3. apríla 2013 (Rvp 23578/2013) a sp. zn. 17 NcC/620/2012 zo 6. novembra 2012 (Rvp 23579/2013) (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (ďalej len „žaloby o náhradu škody“), ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov v exekučných konaniach vedených okresným súdom, ktorých účastníkom na strane oprávneného bola sťažovateľka.

Sťažovateľka v sťažnostiach poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že práve nesprávny úradný postup okresného súdu poznačený zbytočnými prietahmi bol dôvodom podania jej žalôb o náhradu škody okresnému súdu, ktorý je zároveň podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) súdom príslušným na prerokovanie a rozhodnutie týchto vecí.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala *„už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“*. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresný súd, ktorý svojím nesprávnym úradným postupom zapríčinil vznik škody na jej strane, nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať,

ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *nemo debet esse iudex in propria causa*, a taktiež poukázala na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu (napr. II. ÚS 283/09, III. ÚS 116/06, II. ÚS 336/09, III. ÚS 47/05, III. ÚS 71/97, I. ÚS 46/05, IV. ÚS 345/09), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (rozsudok ESLP Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. februára 1997, odsek 73; rozsudok ESLP Kyprianou v. Cyprus z 15. decembra 2005).

Podľa sťažovateľky skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresného súdu majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami toho istého okresného súdu, ktorí majú medzi sebou „... *minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*...“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v jej očiach ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnemu záveru ako krajský súd v petite jednotlivých sťažností označených uzneseniach.

Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutých uzneseniach dostatočne nevyhodnotil dôvody vylúčenia sudcov okresného súdu z prerokovávania a rozhodovania predmetných vecí, ktorými sú:

„a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;

b) nutnosť vylúčenia sudcu, ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;

c) ekonomickú závislosť.“

V tejto súvislosti sťažovateľka poukázala na konania ústavného súdu vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, sp. zn. III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011, v ktorých

tento preskúmal rozhodnutia súdov o zaujatosti sudcov. Ústavný súd však uvedenú rozhodovaciu prax podľa sťažovateľky bez akéhokoľvek zdôvodnenia porušil práve a len v jej prípade. Sťažovateľka taktiež poukázala na odôvodnenie „*publikovaného uznesenia (40/1998 ZSP)*“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 20/97, v ktorom tento súd vyslovil, že „*Na prejednanie opravného prostriedku (odvolania či dovolania) proti rozhodnutiu nadriadeného súdu, ktorým tento rozhodoval o vylúčení sudcov príslušného súdu, nie je daná príslušnosť žiadneho súdu. Preto Najvyšší súd v takomto prípade konanie o opravnom prostriedku zastaví (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c O. s. p.)*“.

Z uvedeného podľa sťažovateľky vyplýva, že „*v právnom štáte jednoznačný záver, že vo veci je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné súdy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu označenými v petite jednotlivých sťažností boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, označené uznesenia krajského súdu zruší a veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a zároveň jej prizná primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľka súčasne navrhuje, aby ústavný súd podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) „*vydal dočasné opatrenie, ktorým rozhodne o odklade vykonateľnosti napadnutého uznesenia...*“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd sťažnosť predbežne prerokovať, resp. následne o nej rozhodnúť len z hľadiska toho, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Sťažovateľka namieta porušenie svojich označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu.

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia OSP. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 23519/2013, Rvp 23521/2013, Rvp 23522/2013, Rvp 23523/2013, Rvp 23524/2013, Rvp 23525/20132, Rvp 23526/2013, Rvp 23527/2013, Rvp 23528/2013, Rvp 23529/2013, Rvp 23532/2013, Rvp 23533/2013, Rvp 23534/2013, Rvp 23535/20132, Rvp 23536/2013, Rvp 23537/2013, Rvp 23538/2013, Rvp 23540/2013, Rvp 23541/2013, Rvp 23542/2013, Rvp 23543/2013, Rvp 23544/2013, Rvp 23545/20132, Rvp 23546/2013, Rvp 23550/2013, Rvp 23551/2013, Rvp 23552/2013, Rvp 23553/2013, Rvp 23554/2013, Rvp 23555/20132, Rvp 23556/2013, Rvp 23557/2013, Rvp 23558/2013, Rvp 23559/2013, Rvp 23560/2013, Rvp 23561/2013, Rvp 23562/2013, Rvp 23563/2013, Rvp 23564/2013, Rvp 23565/20132, Rvp 23566/2013, Rvp 23567/2013, Rvp 23568/2013, Rvp 23569/2013, Rvp 23570/2013, Rvp 23571/2013, Rvp 23572/2013, Rvp 23573/2013, Rvp 23574/2013, Rvp 23575/20132, Rvp 23576/2013, Rvp 23577/2013, Rvp 23578/2013 a sp. zn. Rvp 23579/2013 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú a okresného súdu, ktorého sa sťažnosti týkajú, rozhodol ústavný súd o ich spojení uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol o námietkach zaujatosti proti sudcom okresného súdu v civilných veciach sťažovateľky vedených pred okresným súdom pod konkrétnou spisovou značkou.

Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľka môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. III. ÚS 207/04, I. ÚS 127/05).

Ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (m. m. IV. ÚS 187/09). V danej veci nepovažoval za potrebné obširnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľky, pretože aj v prípade opodstatnenosti jej tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu konania v merite vecí.

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Ústavný súd k okolnostiam sťažovateľkiných vecí uvádza, že predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti konajúceho sudcu nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca koná a rozhoduje. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti končí rozhodnutím, ktorým konkrétny sudca je alebo nie je vylúčený z prerokovania a rozhodovania určitej veci. Toto rozhodnutie však nie je rozhodnutím o otázke tvoriacej predmet sporového konania, v ktorom namietaný sudca konal. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti sudcu preto predstavuje čiastkový procesný postup všeobecného súdu smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania sporovej veci nestranným súdom. Kvalita rozhodovania súdu o námietke zaujatosti sudcu tak nachádza svoj odraz i v kvalite meritórneho rozhodnutia v konaní, v ktorom bola námietka zaujatosti sudcu vznesená (m. m. III. ÚS 30/2010).

V spojitosti s tým ústavný súd zastáva názor, že namietané uznesenia krajského súdu by mohli zakladať porušenie označených práv sťažovateľky len v prípade, ak by boli spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľku, ktorý bol týmito uzneseniami spôsobený, pričom by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (m. m. III. ÚS 30/2010). Sťažovateľka však takýto argument vo svojich sťažnostiach nepredostrela.

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna v súlade s čl. 127 ústavy a § 53 ods.1 zákona o ústavnom súde, ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky pre nedostatok svojej právomoci (m. m. II. ÚS 129/2004, I. ÚS 20/2011, I. ÚS 311/2011, III. ÚS 30/2010, IV. ÚS 186/2010).

Pokiaľ ide o argument sťažovateľky týkajúci sa rozhodovacej praxe ústavného súdu v obdobných veciach (prieskum rozhodnutia všeobecných súdov o námietke zaujatosti), tak III. senát ústavného súdu konštatuje, že v doterajšej judikatúre ústavného súdu v tejto otázke prevažuje práve v tomto rozhodnutí uplatnený právny názor. Sťažovateľka vo svojich sťažnostiach poukazovala na konkrétne rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sú skôr výnimkou z uvedenej ustálenej praxe ústavného súdu. Navyše, aplikovaný právny prístup má oporu aj v rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý v súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach o námietkach zaujatosti sudcov konštatoval, že takéto konanie, nezávislé na konaní, v ktorom bola takáto námietka uplatnená, sa netýka oprávnenosti trestného obvinenia alebo civilných práv a záväzkov v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto je tento článok na takéto konania (o námietke zaujatosti, pozn.) neaplikovateľný (pozri Ovcharenko proti Ukrajine, rozhodnutie z 20. októbra 2009, č. 26362/02, tiež Mianowicz proti Nemecku, čiastočné rozhodnutie z 19. mája 2009, č. 37111/04).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť

procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002), vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pridržiavajúc sa tejto línie svojej stabilnej judikatúry, ako aj opierajúc svoje závery o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, nezistil v obsahu sťažností žiadnu skutočnosť alebo dôvod na to, aby sa v danej veci odchýlil od tohto právneho názoru, preto ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomu rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. augusta 2014